

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **ROSSO STEEL, a. s.**, se sídlem Evropská 2589/33b, Praha 6 - Dejvice, zastoupené JUDr. Miloslavou Wipplingerovou, Ph.D., LL.A., advokátkou, se sídlem Pražská 45, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5069/1.30/13/14.3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 A 39/2014 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni (dále jen „správní orgán prvního stupně“) zahájil dne 10. 4. 2012 v provozovně žalobkyně v obci Mirošov kontrolu plnění povinností žalobkyně jako zaměstnavatele vyplývajících z pracovněprávních předpisů se zaměřením na to, zdali žalobkyně neumožňovala výkon nelegální práce.

[2] Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013, č. j. 18534/6.71/13/14.3., správní orgán prvního stupně vyslovil, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tedy umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah pěti konkrétním fyzickým osobám. Správní orgán prvního stupně zjistil, že M. B. uzavřel s žalobkyní rámcovou smlouvu o dílo, na základě které pro žalobkyni prováděl dělení ocelových svitků. V. V. pak uzavřel smlouvu o dílo s M. B., s nímž pracoval na jedné dělicí lince a pro něhož vykonával pomocné práce. Ostatní fyzické osoby měly uzavřenu smlouvu o dílo se společností MARSAFRAN a M, s. r. o., na jejímž podkladě rovněž dělily ocelové svitky; společnost MARSAFRAN a M, s. r. o., uzavřela smlouvu o dílo s žalobkyní. Žalobkyně vpustila tyto pracovníky do své provozovny, umožnila jim přístup k dělicím linkám a přidělovala jim práci, přičemž společnost MARSAFRAN a M, s. r. o., působila toliko jako zprostředkovatel. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že všechny jmenované osoby ve skutečnosti vykonávaly pro žalobkyni závislou práci, aniž s ní byly v pracovněprávním vztahu, a proto žalobkyni uložil pokutu ve výši 1 000 000 Kč podle § 140 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že se společností MARSAFRAN a M, s. r. o., i s M. B. uzavřela řádnou smlouvu o dílo, jakož i to, že v posuzovaném případě nebyly naplněny znaky závislé práce. Správní orgány dle jejího názoru příliš extenzivně vykládaly pojem výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

[4] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 A 39/2014 – 59 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Správní orgány podle něj byly povinny prokázat, zda práce vykonávané fyzickými osobami označenými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně splňovaly podmínky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“); tomuto požadavku dostály. Krajský soud konstatoval, že správní orgány opatřily dostatek důkazů (listiny, svědecké výpovědi, foto/video-dokumentace) a taktéž protokol o výsledku kontroly se opíral o opakovanou kontrolu v provozovně žalobkyně v rozmezí několika měsíců. Správní orgán prvního stupně provedl podle názoru krajského soudu dostatečně podrobné a logické zhodnocení důkazů, skutková zjištění byla dostačující pro závěr o tom, že se žalobkyně správního deliktu dopustila. Krajský soud měl za prokázané, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, a ztotožnil se s názorem žalovaného, že skutečnost, že si posuzovaní pracovníci sami hradili náklady na ochranné pomůcky, nemůže sama o sobě vyvrátit závěr o výkonu závislé práce, neboť ostatní (výrazně vyšší) náklady nesla žalobkyně. Krajský soud taktéž nesouhlasil s žalobkyní v tom, že nebyla naplněna podmínka existence vztahu nadřízenosti žalobkyně jako zaměstnavatele k posuzovaným pracovníkům.

II. Obsah kasační stížnosti

pokračování

[5] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uvedla, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (již nijak nespecifikovala - pozn. Nejvyššího správního soudu) musí závislá práce kumulativně splňovat následující podmínky: 1) vztah nadřízenosti a podřízenosti, 2) výkon práce na určeném pracovišti, ve stanovené době, za mzdu nebo odměnu, a 3) zaměstnavatel dodává pracovní oděvy, ochranné pomůcky a režijní materiál. V souzeném případě však dle názoru stěžovatelky vztah nadřízenosti a podřízenosti neexistoval, neboť M. B. byl osobou samostatně výdělečnou činnou, jež má právo se rozhodnout, zda bude svou živnost vykonávat jako zaměstnanec, nebo na základě smlouvy o dílo; činnost pro stěžovatelku vykonával na základě smlouvy o dílo, neboť mu pracovní poměr nevyhovoval, když setrvání u jednoho z objednatelů po celou pracovní dobu ho zdržuje od ostatních zakázek. Podle stěžovatelky nelze činnost, jež je vykonávána se živnostenským oprávněním na základě obchodní smlouvy, v žádném případě považovat za nelegální práci. Rovněž se společností MARSAFRAN a M, s. r. o., uzavřela stěžovatelka smlouvu o dílo, které tato společnost prováděla svými zaměstnanci, jimž dával pokyny jejich vedoucí I. R. na základě objednávek stěžovatelky. Ve správním řízení dále dle stěžovatelky nebylo prokázáno, že by měli posuzovaní pracovníci jí stanovenou pracovní dobu, a pracovníci MARSAFRAN a M, s. r. o., pobírali mzdu nikoliv od ní, ale od této společnosti. Cenu díla hradila stěžovatelka dodavatelům podle „nadělených“ kilogramů plechu, jak je to v oboru obvyklé. Zdůraznila, že i krajský soud připustil, že stěžovatelka nedodávala posuzovaným pracovníkům potřebné ochranné pomůcky či pracovní oděvy. Správní orgány tudíž neprokázaly naplnění všech znaků závislé práce ve smyslu § 2 zákoníku práce.

[6] Názor krajského soudu, podle něhož o výkonu závislé práce svědčí i to, že stěžovatelka nesla veškeré ostatní náklady kromě ochranných a pracovních pomůcek, považovala stěžovatelka za nesprávný. Ani to, že výrobní linky a materiál byly vlastnictvím stěžovatelky, nelegální práci nedokazuje. Koncepce smluv o dílo v obchodním zákoníku totiž ponechává na vůli stran, zda zhotovitel provádí práce na materiálu dodaném objednatelem, když podstatné je, že na zhotovení díla převládá práce zhotovitele. Obchodní zákoník také nevyklučoval, aby výrobní zařízení bylo ve vlastnictví objednatele. Dělicí linky, na nichž byla díla prováděna, byly zhotovitelům pronajaty za oboustranně dohodnuté nájemné a nikdo jiný na nich po dobu trvání nájmu nepracoval. Stěžovatelka (v pozici objednatele) musela zajišťovat opravy dělicích linek nad rámec běžné údržby, neboť to bylo její povinností (jako pronajímatele). Skutkové okolnosti nespovídaly právnímu názoru, že pracovníci společnosti MARSAFRAN a M, s. r. o., a M. B. vykonávali pro stěžovatelku nelegální práci.

[7] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106

odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Stěžovatelka podřadila důvody pro podání kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že byla podána pouze z důvodu podle písm. a) uvedeného ustanovení, neboť stěžovatelka brojila proti nesprávnému závěru vyvozenému ze zjištěného skutkového stavu. Nesprávnost či neúplnost skutkových zjištění stěžovatelka netvrdila. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní zákonná ustanovení je však záležitostí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS; veškerá zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[10] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[11] Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“. Citované ustanovení je odrazem významné novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 367/2011 Sb., účinným od 1. 1. 2012. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., dostupné z www.psp.cz, bylo cílem „omezit praktiky, kdy fyzické osoby vykonávají práci pro jinou fyzickou nebo právnickou osobu mimo pracovněprávní vztahy, tzn. zabránit obcházení zákona formou výkonu samostatně výdělečné činnosti nebo na základě občanskoprávních smluv“. Pokud by se smluvní strany snažily zastřít existenci pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy, je namístě posuzovat jejich soukromoprávní vztah podle jeho pravé povahy. Při posuzování, zda dochází v konkrétním případě k výkonu závislé práce, nemůže být rozhodujícím, na jakém formálním základě pracovník svou činnost provádí. I pokud smluvní strany uzavřou občanskoprávní či obchodněprávní smlouvu, která splňuje veškeré zákonné náležitosti, bude nutno posoudit jejich vztah jako pracovněprávní, naplňuje-li činnost realizovaná na základě takových smluv znaky závislé práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 – 28).

[12] Pro posouzení důvodnosti stěžovatelčiny kasační stížnosti je tudíž nezbytné správně vymezit definiční znaky závislé práce.

[13] Při výkladu pojmu závislé práce je nutno vycházet z § 2 zákoníku práce, který ve svém odstavci 1 definuje závislou práci jako práci, „která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně“. Odstavec 2 citovaného ustanovení pak dále rozvíjí, že „[z]ávislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě“. Současné znění § 2 zákoníku práce reflektuje změny provedené zákonem č. 365/2011 Sb., je účinné taktéž od 1. 1. 2012 a bylo podrobně interpretováno Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 2. 2014,

pokračování

č. j. 6 Ads 46/2013 – 35. Nejvyšší správní soud kladl důraz na to, aby výklad pojmu závislé práce obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, avšak aby tento pojem zároveň neztratil obrysy, tedy aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou pomocí. Ve výše uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že definiční znaky závislé práce (nově) vyplývají pouze z § 2 odst. 1 zákoníku práce, a vyložil, že „*správní orgány musí při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu*“ (shodně ke znakům závislé práce viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 2 Ads 33/2015 – 16, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014 – 41, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 – 28, nebo ze dne 8. 7. 2014, č. j. 6 Ads 53/2014 – 36).

[14] Naproti tomu výše citované ustanovení § 2 odst. 2 zákoníku práce neobsahuje definiční znaky závislé práce, nýbrž povinnosti, které zaměstnavateli na základě výkonu práce vznikají, resp. podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znak závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat (srov. již zmiňované rozsudky č. j. 6 Ads 46/2013 – 35 nebo č. j. 2 Ads 33/2015 – 16).

[15] Pro zhodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o výkon závislé práce, je třeba komplexně posoudit všechny znaky závislé práce (za současného přihlédnutí k podmínkám jejího výkonu). Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona. Posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.).

[16] (Nová) definice závislé práce, kterou přinesl zákon č. 365/2011 Sb., i shora uvedený výklad vztahu mezi oběma odstavci § 2 zákoníku práce tak ve svém důsledku zamezují vzniku takových absurdních situací, kdy by mezi smluvními stranami existoval vztah popsáný v odstavci prvním tohoto ustanovení, při výkonu práce by byla dodržována většina podmínek jejího výkonu dle odstavce druhého, avšak zaměstnavatel dopouštějící se nelegálního zaměstnávání by mohl jednoduše „uniknout odpovědnosti“ kupříkladu tvrzením, že si zaměstnanec zakoupil pracovní rukavice nebo ochrannou přilbu z vlastních finančních prostředků. Nové nahlížení na výkon závislé práce taktéž umožňuje postihovat například výkon práce „na zkoušku“, která je zcela protiprávním vztahem, když zaměstnavatel nevyplácí zaměstnanci (který pro něj soustavně a osobně vykonává práci v souladu s jeho pokyny a ve vztahu podřízenosti) za jeho činnost žádnou odměnu.

[17] Poté, co Nejvyšší správní soud vyložil zákonná ustanovení dopadající na nyní souzenou věc, lze přistoupit k vlastnímu posouzení kasačních námitek. Je však třeba zdůraznit, že obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na přísnou dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje rozsah přezkumné činnosti kasačního soudu, ale i obsah rozsudku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 – 60, nebo ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 237/2014 – 40). Stěžovatelka ve své kasační stížnosti směřovala znaky závislé práce s podmínkami jejího výkonu, resp. povinnostmi, které zaměstnavateli na základě jejího výkonu vznikají, přestože definiční znaky závislé práce již byly judikaturou podrobně a přesvědčivě vymezeny (viz výše). Svou argumentaci opírala také o existenci smluv uzavřených v souladu s dříve platnými a účinnými předpisy obchodního práva. Uzavření občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy namísto smlouvy pracovní je přitom pro zastřený pracovněprávní vztah, resp. nelegální zaměstnávání, naprosto příznačné. Argumenty, jimiž se stěžovatelka snažila vyvrátit závěry krajského soudu, potažmo správních orgánů, se jádra věci, tj. posouzení jednotlivých znaků závislé práce, dotýkaly jen okrajově.

[18] Tvrdila-li stěžovatelka, že pokud fyzická osoba vykonává činnost, pro kterou jí bylo uděleno živnostenské oprávnění, na základě obchodněprávní smlouvy, pak takovou činnost v žádném případě nelze považovat za nelegální práci, nelze jejímu názoru přisvědčit. Akceptování stěžovatelčina názoru by ve svém důsledku bylo podporou tzv. švarc systému, jemuž se zákonodárce zákazem nelegální práce snaží zamezit. Krajský soud ani správní orgány nepochybily, pokud kladly daleko větší důraz na fakticitu vztahu mezi stěžovatelkou a fyzickými osobami jmenovanými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, než na formální základ takového vztahu, a když se zaměřily na to, zda byly v daném případě naplněny zákonné znaky závislé práce.

[19] Ve vztahu ke znakům závislé práce, jejichž naplnění bylo nezbytné prokázat, stěžovatelka rozporovala pouze názor krajského soudu, že správní orgány prokázaly existenci vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi ní a posuzovanými fyzickými osobami (naplnění ostatních znaků nezpochybňovala). K tomu uvedla, že jejich vzájemný vztah byl založen obchodněprávními smlouvami, pracovníkům společnosti MARSAFRAN a M, s. r. o., přiděloval práci jejich vedoucí I. R. na základě objednávek předávaných mu panem Š. (tj. vedoucím provozu stěžovatelky) a M. B. byl osobou samostatně výdělečně činnou - mohl se tedy rozhodnout, zda bude vykonávat svou činnost na základě smlouvy o dílo nebo jako zaměstnanec. Krajský soud měl naopak za to, že nadřízenost stěžovatelky v těchto vztazích byla prokázána, což dokresluje vyplácení pravidelných měsíčních odměn pracovníkům i to, že dělicí linky byly ve vlastnictví stěžovatelky, přičemž je pracovníci nemohli využívat k práci pro někoho jiného. Nadto byl obsah výrobních průvodků i celý pracovní postup shodný pro kmenové zaměstnance stěžovatelky i pro externí pracovníky.

[20] Nejvyšší správní soud shledal, že shora uvedená argumentace stěžovatelky nijak nezpochybňuje závěry krajského soudu ani správních orgánů. Sjednání smluv o dílo s podnikajícími subjekty nikterak neprokazuje, že stěžovatelka v těchto vztazích reálně nevystupovala v nadřízeném postavení zaměstnavatele. Osamocená informace, že I. R. přiděloval práci na základě objednávek stěžovatelky, taktéž nevyvrací závěr o nadřízeném postavení stěžovatelky, neboť stěžovatelčiny objednávky a zejména výrobní průvodky lze

pokračování

v kontextu zjištěných skutečností považovat za pokyny, podle nichž pracovníci postupovali při výkonu práce, k čemuž ostatně dospěl i správní orgán prvního stupně. Stěžovatelka tudíž nepředložila žádnou argumentaci, která by mohla založit pochybnosti zdejšího soudu o tom, že znaky závislé práce, tak jak jsou vymezeny v § 2 odst. 1 zákoníku práce a v související judikatuře, nebyly dostatečně prokázány.

[21] K tvrzení, že nebylo prokázáno ani to, že by stěžovatelka stanovila posuzovaným fyzickým osobám pracovní dobu, Nejvyšší správní soud opakuje, že stanovení pracovní doby není obligatorním znakem závislé práce, a tudíž nebylo nezbytně nutné jej prokázat. Nadto se stěžovatelkou nelze souhlasit, neboť správní orgán prvního stupně zjistil, že pracovníci mohli provádět práce pro stěžovatelku jen v její výrobní hale, která byla otevřena v době od 5 do 22 hodin. Z těchto skutkových zjištění krajský soud oprávněně dovodil, že k výkonu práce mohlo docházet pouze v době, kdy byl výrobní areál otevřen. Ujednáním o tom, že pracovníci mohou provádět dělení ocelových svitků jen ve stěžovatelčině výrobní hale, tedy stěžovatelka pracovní dobu nepřímou stanovila, třebaže pružně. Ve správním řízení taktéž nemuselo být postaveno najisto, že pracovníci, kteří prováděli pro stěžovatelku práce prostřednictvím společnosti MARSAFRAN a M, s. r. o., pobírali odměnu přímo od stěžovatelky. Existenci zastřeného pracovněprávního vztahu nicméně napovídá skutečnost, že pracovníci vykonávající práci pro stěžovatelku dostávali sice zaplacené od prostředníka - společnosti MARSAFRAN a M, s. r. o., - kterému stěžovatelka hradila cenu za „dílo“, avšak její výše souvisela s množstvím práce provedeným pro stěžovatelku. Ani tvrzení, že některé pracovní pomůcky nebyly pracovníkům dodávány ze strany stěžovatelky, nemůže vyvrátit závěry krajského soudu a správních orgánů, jak již Nejvyšší správní soud výše vysvětlil (viz odst. [15] a [16] tohoto rozsudku). Že většinu nákladů spojených se „zhotovením díla“ nesla stěžovatelka (energie, revize a provoz dělicích linek nad rámec běžné údržby), nebylo kasační stížností vůbec zpochybněno.

[22] Stěžovatelka taktéž namítala, že skutečnost, že dělicí linky a výrobní materiál byly v jejím vlastnictví, neprokazovala nelegální práci, neboť dělicí linky byly pronajaty „zhotovitelům díla“. K tomu nezbyváá než poznamenat, že tato argumentace plyne z lpění stěžovatelky na tom, jaké vztahy zamýšleli „objednatelka“ a „zhotovitelé“ formálně založit obchodními smlouvami. Podstatnější však je faktická stránka věci. Ve správním řízení vyšlo najevo, že sice existovaly smlouvy o pronájmu (výpůjčce) dělicích linek (jež ale správní orgán prvního stupně měl za neplatné), avšak s tím, že pracovníci na nich mohli dělit ocelové svitky pouze ve výrobní hale stěžovatelky a v době, kdy byla hala otevřena, přičemž na těchto linkách nemohli provádět práce pro nikoho jiného než pro stěžovatelku. Nájemné se pak započítávalo proti vyplacené odměně za provedenou práci, alias „ceně za dílo“. Tyto okolnosti dokreslují, že vůlí smluvních stran bylo, aby pracovníci na „pronajatých (vypůjčených)“ dělicích linkách vykonávali práce jen pro stěžovatelku v souladu s jejími obchodními zájmy. Je patrné, že stěžovatelka vystupovala v dominantním postavení a faktické postavení pracovníků vyjmenovaných v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se nijak nelišilo od postavení jejích ostatních zaměstnanců.

[23] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že odůvodnění napadeného rozsudku by působilo přesvědčivěji, kdyby krajský soud zmínil existenci pro daný případ přílehavé

judikatury, a pečlivěji rozlišil, které skutečnosti měly být ve správním řízení prokazovány a která skutková zjištění měla toliko podpůrný charakter. Na druhou stranu však krajský soud s důležitými pojmy pracoval a při přezkumu závěrů napadeného rozhodnutí se držel v mezích vytyčených žalobními body. Podstatné je, že správní orgán prvního stupně komplexně posoudil povahu vztahu stěžovatelky a vyjmenovaných pracovníků a dospěl ke správnému závěru, na nějž navázalo i napadené rozhodnutí. Krajský soud se s těmito závěry ztotožnil, neboť žalobní body neodůvodňovaly jiné právní posouzení. Krajský soud tedy nepochybil, když stěžovatelčině žalobě nevyhověl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. V případě žalovaného nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu